

Hồi Thứ Bảy Mười Hai

CỔN LONG VƯƠNG HẬU THỎ LỘ CHÂN TÌNH

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, đột nhiên có thanh âm trầm trầm vọng vào:

– Phu nhân đã đến!

Các thiếu nữ trong nhà lập tức vẻ mặt nghiêm trang, quỳ rạp xuống đất, nâng kiếm cao hơn đầu.

Đường Toàn từ từ đứng dậy, ghé tai dặn Thượng Quan Kỳ :

– Thượng Quan huynh! Nếu không phải là lúc tối cần thì đừng động võ.

Thượng Quan Kỳ tra kiếm vào vỏ nói:

– Tại hạ xin chờ mệnh lệnh tiên sinh, rồi mới ra tay.

Đường Toàn túm túm nói:

– Không dám!

Ông ngoảnh đầu nhìn ra, thấy một thiếu phụ toàn thân áo trắng, mặt che một tấm lụa đen, từ từ đi vào.

Trông cử chỉ của thiếu phụ có tác phong một nhà đại gia, chân bước nhẹ nhàng, thung thỉnh đi vào. Thiếu phụ không để ý nhìn đến đám thiếu nữ đang quì mọp để nghinh tiếp mình, đi thẳng lại chỗ Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Thiếu phụ mở miệng anh đào, cất tiếng hỏi:

– Trong hai vị đây, ai là Đường Toàn?

Nghe lời bà hỏi, rõ giọng chỉ huy.

Đường Toàn dạ một tiếng, mở quạt ra đáp:

– Chính là tại hạ.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta ngưỡng mộ đại danh tiên sinh từ lâu. Hiện nay trong võ lâm chỉ còn mình tiên sinh đấu trí với vương phụ ta.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Cảm ơn phu nhân quá khen, tại hạ rất lấy làm xấu hổ.

Thiếu phụ áo trắng từ từ mở tấm mạng che mặt ra, khẽ hỏi:

– Tiên sinh thử nhìn kỹ lại xem còn nhận được ta không?

Đường Toàn chú ý nhìn thì thấy thiếu phụ mắt phượng lá liễu, mắt trong như

ngọc, miệng tươi như hoa anh đào. Thật là một bộ mặt khuynh quốc, nhưng nước da trắng bột. Ông nghĩ mãi, không biết đã gặp thiếu phụ này ở đâu, liền lắc đầu đáp:

– Xin phu nhân thứ cho tại hạ mắt kém không nhớ ra là tại hạ đã gặp phu nhân ở đâu chưa?

Thiếu phụ áo trắng tùm tùm cười hỏi:

– Tiên sinh không nhớ được ư?

Lúc thiếu phụ cười thoáng lộ mí mắt thâm quầng. Đường Toàn trong lòng xúc động, dường như là người quen. Ông ngẫm nghĩ hồi lâu mà không sao nhớ ra được liền kiên quyết đáp:

– Tại hạ tin rằng chưa được gặp phu nhân bao giờ. Nếu có thì tất phải nhớ ra.

Thiếu phụ áo trắng hạ tấm khăn sa xuống, hỏi lại:

– Tiên sinh chưa gặp ta lần nào thật ư?

Ngừng một lát thiếu phụ lại tiếp:

– Hỡi ôi! Bữa nay tiên sinh tìm được đến đây thì thật là người thông minh vô cùng. Cứ xem việc này, ta cũng biết phu quân ta còn kém hơn tiên sinh nhiều.

Đường Toàn cười hỏi:

– Phải chăng phu nhân muốn gặp tại hạ?

Thiếu phụ áo trắng đáp:

– Đúng thế! Ta muốn gặp tiên sinh, nhưng ta không hy vọng lắm. Tiên sinh đến đây, thật là quá lòng mong ước của ta.

Đường Toàn cười nói:

– May mà không để cho phu nhân phải thất vọng. Song tại hạ chưa biết phu nhân có điều chi dạy bảo.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta có ba việc muốn hỏi tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Vâng! Tại hạ xin lập tức phúc đáp. Phu nhân cho biết việc thứ nhất.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Tiên sinh quả có ý chống đối với phu quân ta chăng?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ xin hỏi cho biết rõ trước: Phải chăng phu nhân nói đây là về việc Cổn Long Vương.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta là Cỗn Long Vương hậu.

Đường Toàn nói:

– Tại hạ cùng Cỗn Long Vương không có ân oán gì với nhau. Song võ lâm hiện nay chia làm hai phái chính tà và hiện giờ đã thành hai phe đối lập nhau, một còn một mất.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đáng tiếc rằng tiên sinh chẳng sống được bao lâu nữa. Sau khi tiên sinh chết rồi, còn ai chống đối được Vương phụ ta nữa không?

Đường Toàn giật mình, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh hỏi lại:

– Lời phu nhân nói đây phải chăng là câu thứ hai?

Thiếu phụ áo trắng gật đầu nói:

– Tiên sinh cho là câu thứ hai cũng được.

Đường Toàn nói:

– Chắc Cỗn Long Vương cũng biết y thuật của tại hạ rồi. Trời đất bao la, người Cùng Gia Bang lại đông biết bao nhiêu mà kể, chẳng lẽ không tìm được linh dược để kéo dài cuộc sống cho tại hạ?

Thiếu phụ áo trắng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Bây giờ ta bàn đến việc sau cùng và cũng là việc trọng yếu nhất.

Đường Toàn nói:

– Xin phu nhân nói ra. Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta tuy là Cỗn Long Vương hậu, nhưng không tán thành việc làm của phu quân ta.

Đường Toàn nói:

– Lời phu nhân khuyên giải, hoặc giả có ý khiến cho y phớt bỏ được cái mộng chinh phục võ lâm chẳng.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Tiên sinh cùng Cỗn Long Vương là bạn đồng môn, chẳng lẽ còn chưa biết y là thế nào? Than ôi! Việc gì y cũng tự quyết, có chịu nghe ai bao giờ?

Đường Toàn giật mình nghĩ thầm: “Không hiểu sao thiếu phụ lại biết mình đồng môn với Cỗn Long Vương? Người đàn bà bí mật dường như biết rất nhiều việc của ta”.

Bỗng thấy thiếu phụ nói:

– Cỗn Long Vương không cho ta biết tiên sinh cùng y là bạn đồng môn.

Đường Toàn hỏi:

– Vậy tại sao phu nhân lại biết tại hạ cùng Cỗn Long Vương là bạn đồng môn, cùng học một thầy?

Thiếu phụ áo trắng thở dài nói:

– Cái đó có chi là lạ. Tiên sinh cùng ta quen thuộc nhau lắm không khác người trong nhà.

Con người thông minh tuyệt đỉnh như Đường Toàn mà nghe câu này chẳng biết lạc vào cõi mây mù đến năm dặm. ông hoang mang không biết trả lời sao, cúi đầu trầm tư.

Thiếu phụ áo trắng buồn rầu hỏi:

– Tiên sinh còn nhớ bữa mai là ngày gì không?

Đường Toàn ngơ ngẩn đáp:

– Là ngày gia sư tử nạn.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta thật không ngờ tiên sinh quả nhiên đến đây thật. Đó là cơ hội trăm phần ta chỉ mong có một hai. Than ôi! Nếu bữa nay tiên sinh không đến thì suốt đời, chúng ta vĩnh viễn không còn có cơ hội nào gặp lại nhau nữa.

Đường Toàn cảm thấy trong người phát nhiệt, mồ hôi ra như tắm. ông quạt luôn mấy cái rồi hỏi:

– Mấy lời phu nhân nói tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được.

Thiếu phụ áo trắng lạnh lùng cười nói:

– Cái đó giản dị lắm. Giả tử như ta chết đi thì vĩnh viễn còn được bao giờ gặp tiên sinh nữa.

Đường Toàn vận hết trí nhớ ra để suy nghĩ mà không nghĩ ra người đàn bà bí mật này là ai, lại cũng không có cách nào để hiểu ý bà nữa. ông lẳng lặng không nói gì. Thiếu phụ áo trắng chờ một lúc không thấy Đường Toàn lên tiếng liền nói:

– Hỡi ôi! Bất luận thế nào mà thân thể tiên sinh suy yếu như vậy, cũng không thể chống chọi với phu quân ta được lâu nữa. Vì vậy tiên sinh cần sớm tìm một người thừa kế sự nghiệp, một là để lưu truyền những điều sở học của mình trong chốn võ lâm, hai là để hoàn thành chí nguyện của mình. Song có điều đáng tiếc là người có đủ tài năng để truyền thụ, không phải một lúc mà tìm được, vậy tiên sinh cần phải lo liệu trước đi kẻo lúc đến nơi, không kịp trở tay.

Đường Toàn là người tinh thông từng trải bao nhiêu việc nhưng đều nằm trong kế hoạch của ông đã liệu trước. Vì thế mà ông có thể ung dung ứng đối bước qua những việc hiểm nghèo như không, duy có bữa nay là ông cảm thấy hoang mang. Ông cho đối phương nói trước ra những lời của mình nên thần trí rối loạn, không biết đối phó thế nào. Ông thầm nghĩ: “Nếu để bà ta còn hỏi vặn nữa thì

mình không có cách gì giao hội được tư tưởng của bà, chẳng hóa ra mình mỗi lúc một lạc lõng thêm. Chi bằng mình phải nêu ra mấy vấn đề nan giải để bà ta phải suy nghĩ, mình cũng nhân cơ hội đó để tìm hiểu ý kiến của bà”.

Đường Toàn nghĩ vậy không để cho thiếu phụ áo trắng kịp mở miệng, hất hàm hỏi:

– Thương thế của Khương cô nương đã bớt chưa?

Thiếu phụ áo trắng cười hỏi lại:

– Có phải tiên sinh hiểu con người thân thể ốm yếu suốt ngày bị ma bệnh ám ảnh đó là Khương cô nương không?

Đường Toàn đáp:

– Đúng đó.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Cô ta tuy thể chất yếu đuối, lắm bệnh, tay không đủ sức trói gà song Khương Sĩ Ân gia gia cô lại là một vị cao nhân ít người bì kịp trong giới võ lâm hiện nay.

Đường Toàn trong óc nảy ra một tia sáng, vẻ mặt trở lại ung dung cười hỏi:

– Phải chăng phu nhân có ý muốn giao lại cô ta cho tạ hạ để đưa về cho cha con cô được trùng phùng, cõi mối ưu sầu thương nhớ.

Đường Toàn muốn cướp lời, không để cho thiếu phụ áo trắng đưa ra vấn đề nan giải, quả nhiên thiếu phụ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Dĩ nhiên ta muốn giao cho tiên sinh. Song trước khi giao nàng tiên sinh phải đoán xem ta là ai đã.

Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt, chấp tay xá dài nói:

– Hiện giờ tại hạ không được nhìn rồi, trong lòng rất áy náy vì lâu nay chưa được đến trước mộ ân sư tế diện.

Ông vừa nói vừa chú ý nghe ngóng, quả nhiên thấy tấm mạng che mặt lay động, rõ ra là thiếu phụ áo trắng cực kỳ cảm xúc. Đường Toàn ngấm ngấm gật đầu, song sợ mình có điều lầm lẫn hỏi tiếp luôn:

– Cổn Long Vương có hay đến tế diện trước mộ ân sư không?

Thiếu phụ áo trắng đáp:

– Mấy năm đầu y còn e dè. Mỗi khi gặp tuần tiết lại đến tế lễ mộ một lần, song gần mười năm nay vì bận công việc bề bộn, y không đến tế mộ vong phu (người cha đã chết rồi) nữa.

Đường Toàn khẽ run lên, biến đổi sắc mặt. Thiếu phụ áo trắng biết mình lỡ lời, liền vẫy tay bảo đám thị tỳ đứng bên:

– Các người hãy lui ra, phòng vệ bốn mặt. Bất luận là ai đều không cho đến

gần trong vòng ba trượng ngoài căn nhà này.

Bọn thị tỳ vâng dạ lui ra.

Thiếu phụ áo trắng kéo tấm mạng che mặt xuống, buồn rầu nói:

– Còn có một việc là e rằng tiên sinh vẫn chưa biết.

Đường Toàn thở dài:

– Việc chi?

Thiếu phụ áo trắng đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi.

Đường Toàn phe phẩy cái quạt nói:

– Xin phu nhân cứ yên trí nói cho tại hạ hay. Thượng Quan huynh đây là bạn tri kỷ với tại hạ.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đến bây giờ mà tiên sinh còn gọi ta bằng phu nhân ư?

Đường Toàn đáp:

– Vì phu nhân địa vị Cỗn Long Vương hậu.

Thiếu phụ áo trắng nở một nụ cười chua chát nói:

– Cỗn Long Vương đã lừa ta.

Rồi thiếu phụ thở dài không nói nữa.

Đường Toàn khẽ ho một tiếng gợi chuyện:

– Khi ân sư còn tại thế có đề cập đến một lần...

Đột nhiên ông không nói hết lời.

Cỗn Long Vương hậu hỏi:

– Đề cập đến chuyện chi?

Đường Toàn đáp:

– Đề cập đến sư muội.

Cỗn Long Vương hậu lại nở nụ cười thê lương, lấy ra một chiếc vòng ngọc hỏi:

– Sư huynh có nhìn nhận ra vật này không?

Rồi cầm đưa cho Đường Toàn.

Đường Toàn giơ quạt ra đón lấy vòng ngọc, sa lệ nói:

– Nhìn thấy vật này lại chạnh niềm nhớ tới mẫu thân. Đây là một di vật của vong mẫu để lại cho tiểu huynh.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Sư huynh có biết tại sao vật này lại lọt vào tay tiểu muội không?

Đường Toàn đáp:

– Ngày trước ân sư bảo sư huynh đưa cho người, còn tại sao lại đến tay sư muội thì tiểu huynh không biết.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Gia gia cầm vòng ngọc này đưa cho tiểu muội. Người lại bảo đó là một tín vật về việc hôn nhân của tiểu muội.

Đường Toàn run lên nói:

– Tiểu huynh không thấy ân sư nói đến việc này.

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên tuôn đôi dòng lệ nói:

– Gia gia tuy chưa nói cho sư huynh hay nhưng đã bảo rõ sự tình với tiểu muội là chờ ngày sư huynh ra khỏi trường môn sẽ làm lễ thành thân cho đôi ta. Ngờ đâu tại họa ở trong nhà xảy ra. Gia phụ bị Cổn Long Vương đánh thuốc độc chết. Than ôi! Y hại phụ thân rồi lại đổ tội lên đầu sư huynh, đồng thời gạt tiểu muội theo y.

Đường Toàn nức lên một tiếng thở dài nói:

– Y làm việc giết thầy, phản nghịch thiên luân, tiểu huynh đã biết rồi, nhưng còn việc lừa gạt sư muội thì tiểu huynh chưa biết.

Nguyên Đường Toàn là bậc kỳ tài, song lại là người cố chấp cẩn thận dị thường. Thời ông theo thầy học nghệ, trong tâm không có ý lãng nhãng. Đối với việc nhà thầy, ông không dám bao giờ. Thậm chí, có vị sư muội kiêu diễm là thế mà ông cũng không biết nữa.

Bỗng nghe thiếu phụ áo trắng thở dài nói:

– Hồi ấy, tiểu muội bị y khéo lừa gạt, trong lòng rất đổi căm hờn sư huynh, ngày đêm giục y hạ sát sư huynh để báo thù cho thân phụ, nhưng đều bị y nói dối là sư huynh trốn biệt, không thể mỗi lúc mà tìm ngay được. Đáng thương cho tiểu muội bị y lừa gạt mười mấy năm trời. Trong thời gian này tiểu muội giúp y trù tính kế hoạch, mưu đồ đại sự, đã triệt hạ được bao nhiêu tay cao thủ để chuẩn bị việc phục thù cho vong phụ...

Đường Toàn cười lạt nói:

– Có phải y biểu với sư muội là tiểu huynh đã quy đầu Cùng Gia Bang để nhờ người che chở cho mình?

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đúng thế! Y biểu Bang chúa Cùng Gia Bang là Âu Dương Thống, võ công rất cao cường, dưới trướng lại có lắm tay cao thủ. Thực lực Cùng Gia Bang hơn cả các môn phái hiện nay. Sư huynh đã gửi thân tại đó, thì không thể một sớm một hôm mà bắt sống được. Muốn giết sư huynh cần phải tiêu diệt Cùng Gia Bang trước. Hỡi ôi! Đôi ta tuy là huynh muội mà chưa từng thấy mặt nhau. Tiểu muội chỉ

được nghe ở miệng gia gia tả hình dạng sư huynh mà thôi. Người còn biểu sư huynh yếu tướng, khó lòng thọ quá được bốn mươi tuổi.

Đường Toàn nói:

– Lời ân sư quả không lầm, tiểu huynh cũng tự biết mình tận số đến nơi rồi.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Hỡi ôi! Ai ngờ gia gia tiểu muội là người tải trí như vậy, cũng không phân biệt được kẻ tốt người xấu.

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương có tính chất đặc biệt chẳng những hay về võ công, mà văn tài sách lược cũng chẳng kém tiểu huynh. Huống chi y lòng dạ thâm trầm, rất khéo ngụy trang. Y đã biết võ nghệ rồi mới nhập môn và võ công y cũng suýt soát sư phụ. Tuy sư phụ đã phát giác ra dã tính của y khó mà cai quản được. Song người nghĩ tình thầy trò không nỡ hạ thủ giết y.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Không ngờ gia gia chỉ vì đem lòng yêu kẻ có tài mà nên nổi bị lụy thê thảm.

Thiếu phụ thở dài nói tiếp:

– Y xây dựng vương phủ kết nạp nhiều vây cánh, phong hầu bá tửng, rõ ràng sắp làm phản đến nơi. Tiểu muội tuy chẳng đếm xỉa gì đến hành vi của y, song rất ân hận mình đã hết lòng giúp kẻ thù giết cha với hy vọng sẽ bắt được sư huynh một ngày gần đây để tế diện trước vong linh tiên phụ.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Với tài kiêm văn võ của y mà làm việc đoan chính thì bước đường công danh thành bậc trung thần lương tướng chẳng ai là khó. Nếu y muốn bôn tẩu giang hồ cũng thừa sức làm tôn sư một phái...

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên ngắt lời:

– Tình trạng lúc này thì giờ rất quý, ta chỉ bàn đến việc trọng yếu mà thôi.

Đường Toàn lặp lại:

– Việc trọng yếu?

Rồi ông không biết nói gì thêm nữa.

Cổn Long Vương Hậu khẽ thở dài nói:

– Tiểu muội có điều gì trong tâm xin trình bày cho hết.

Đường Toàn giục:

– Sư muội nói đi.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Đến năm ngoái tiểu đệ thấy y có lần nói dối, mới đem lòng ngờ vực. Y là người thâm hiểm lại rất cẩn thận, thủy chung không hề tiết lộ những điều bí ẩn bao giờ. Mấy hôm trước đây y say rượu lỡ lời đem việc giết thầy nói ra. Dĩ nhiên là tiểu muội bày kế cho y uống say...

Phu nhân đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy ông vẻ mặt nghiêm nghị không nói gì, bà lại nói tiếp:

– Ngay lúc ấy tiểu muội muốn hạ độc thủ giết y, song nghĩ đến mười mấy năm nên nghĩa vợ chồng, thế nào cũng bị người ta gán cho mình tội mưu hại thân phụ. Chính vì mình phân vân không quyết đoán để lỡ mất cơ hội giết y, lại còn bị y hạ độc thủ nữa là khác.

Đường Toàn khẽ rít lên một tiếng buồn rầu nói:

– Sư muội bị y hạ độc thủ ư?

Cổn Long Vương Hậu nở một nụ cười chua chát nói:

– Y đã phóng độc châm vào 12 đường huyết đạo khắp mình tiểu muội, và không thể sống qua giờ tý đêm nay.

Đường Toàn ngậm ngùi thở dài nói:

– Sư muội đưa những chỗ bị thương cho tiểu huynh coi thử xem còn cứu được nữa không?

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười đáp:

– Không được đâu! Sư huynh bất tất nhọc lòng vô ích. Dù gia gia có tái sinh cũng không cứu được tiểu muội nữa rồi...

Vương Hậu ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Trước lúc lâm chung, tiểu muội còn được đem hết những nỗi u uất trong lòng bấy lâu nói với sư huynh cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Bỗng nghe ngoài cổng có mấy tiếng quát tháo vọng vào. Cổn Long Vương Hậu nói:

– Có người đến rồi đó, không biết là hạng người nào.

Đường Toàn nói:

– Tiểu huynh đoán không phải là nhân vật Cùng Gia Bang.

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười nói:

– Hỡi ôi! Tiểu muội mong rằng chính Cổn Long Vương đến đây!

Đường Toàn giật mình nhưng rồi lại tủm tủm cười hỏi:

– Sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Tiểu muội muốn được chứng kiến có người bội phản y rồi muội chết cũng

mãn nguyện.

Bống thấy mấy tiếng phụ nữ thét tên hết người này đến tên người kia lại có tiếng khí giới chạm nhau chát chúa.

Đường Toàn đột nhiên nhớ đến mục đích cuộc di chuyển này, ngửa mặt thở dài hỏi:

– Sư muội có dẫn Khương cô nương tới đây không?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Đến đây rồi, nhưng tiểu muội sợ phu quân không kể gì đến tình nghĩa, đột nhiên biến đổi lòng dạ, nên đem nàng giấu một nơi rồi.

Đường Toàn hỏi:

– Giấu tại đâu?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Chỗ này rất kín đáo, Cổn Long Vương chắc không tìm ra được ngay.

Đường Toàn trong lòng nóng nảy hỏi tiếp:

– Có xa đây không?

Cổn Long Vương hậu đáp:

– Gần đây thôi chứ không xa...

Bống lại có tiếng thét lạnh lạnh mới nghe biết ngay là tiếng con gái.

Đường Toàn nói:

– Thị tỳ của sư muội bị thương rồi! Võ công người mới đến lợi hại lắm!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ thử ra xem.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Không cần! Trong bọn thị tỳ của tôi có hai tên đã bị Cổn Long Vương dùng thuốc độc chi phối, chúng thường đem những điều bí mật của tôi báo cáo với Cổn Long Vương, ả tưởng tôi không biết, song sự thực tôi biết cả rồi. Có điều chúng bị thuốc độc chứ không phải bản tâm phản chủ nên tôi cũng bỏ mặc. Và lúc đó tôi cũng chưa có lòng bội phản Cổn Long Vương. Song ngày nay tình thế khác hẳn, tôi đã ngầm đặt mấy tên thị nữ thân tín mượn cơ hội giết chúng đi.

Đường Toàn hỏi:

– Sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu buồn đáp:

– Tiểu muội đã không có cách gì ra tay báo thù cho thân phụ, nên trước khi tiểu muội chết đi đã xếp đặt trước. Tiểu muội không giết y được thì cũng phải làm cho y ăn không ngon ngủ không yên...

Bên ngoài tiếng binh khí mỗi lúc một thêm hỗn loạn, có vẻ đang tranh đấu quyết liệt.

Cổn Long Vương Hậu hơi biến sắc, không nói nữa, chú ý nghe rồi thốt nhiên thở dài nói:

– Đường như số người bên ngoài không phải ít, chẳng lẽ bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đã đến?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Chắc thế!

Cổn Long Vương Hậu sắc mặt tỏ vẻ lo âu, khẽ thở dài nói:

– Tiểu muội đã hết sức che giấu hành tung, vậy mà không thoát khỏi tai mắt bọn chúng.

Đường Toàn nói:

– Sư muội là rồng phượng giữa loài người, thông minh tuyệt đỉnh, song bất luận về võ công hay về mưu kế so với Cổn Long Vương hãy còn kém một bậc.

Đường Toàn tùm tùm cười nói tiếp:

– Thực ra lúc sư muội đến đây tiểu huynh đã biết chắc Cổn Long Vương thế nào cũng đánh lông tìm vết đến sau.

Cổn Long Vương Hậu ngẩn người ra, bỗng nghe bên ngoài có tiếng quát:

– Máy con tiện tỳ này học đòi châu chấu đá xe. Chúng bay không muốn sống ư?

Nghe thanh âm cũng biết ngay là một tay võ nghệ không vừa.

Tiếp theo là tiếng một cô gái thét lên lanh lảnh, khiến người nghe phải ớn da gà.

Đường Toàn than rằng:

– Lại một mạng người vô tội chết oan vì bọn thủ hạ của Cổn Long Vương. Sư muội không đau lòng ư?

Vương Hậu nở một nụ cười thê lương đáp:

– Sinh mệnh tiểu muội không còn mấy chốc, con người đã đến lúc này thì không bận tâm việc gì nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Giả tử cả sáu tên thị tỳ bị chết hết thì sao?

Cổn Long Vương Hậu buồn rầu nói:

– Sáu ả thị tỳ này đã kể cận tiểu muội lâu năm. Tuy địa vị khác nhau, song tình chẳng khác chi ruột thịt. Tiểu muội chết đi thì bọn chúng cũng không sống nữa.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng đàn ông kêu rú lên:

– Con tiện tỳ này! Mi liều mạng hay sao?

Lại có tiếng một người con gái lạnh lạnh đáp:

– Bọn ta chiến đấu cho đến người cuối cùng, dù còn một tay cũng chẳng chịu thôi. Bọn tôi đòi khốn kiếp chúng bay đừng hòng đi quá giới hạn một bước.

Tiếng quát tháo liên tiếp không ngắt, khiến người nghe phải khiếp sợ.

Đường Toàn thở dài nói:

– Thật là những cô gái nghĩa liệt, lòng dạ sắt son, đáng là vị cân quốc anh hùng, chẳng kém gì bọn mày râu.

Cổn Long Vương Hậu buồn rười rượi nói:

– Tình thế đã khẩn cấp như vậy, tiểu muội chẳng kể gì sống chết nữa. Song có điều...

Đột nhiên nàng giơ tay lên lau nước mắt rồi không nói nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Cổn Long Vương Hậu từ từ cúi đầu xuống nói:

– Tiểu muội chi còn lo cho sự an nguy của sư huynh mà thôi.

Đường Toàn ngửa mặt lên cười nói:

– Sống chết có gì quan hệ mà sư muội phải nhọc lòng. Huống chi...

Ông nghiêm nét mặt gằn giọng nói:

– Dù bọn chúng có sấn vào đây, vị tất đã giết nổi tiểu huynh.

Cổn Long Vương Hậu rầu rầu nét mặt nói:

– Tiểu muội cũng biết rồi, sư huynh tuy không đủ sức trói chặt con gà, song có dũng khí phục được sư tử. Tiểu muội không ngờ con người yếu đuối như sư huynh mà lại có gan dạ ghê gớm đến thế.

Đường Toàn nói:

– Sư muội quá khen!

Cổn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Muội bày đặt gặp nhau ở đây, nhưng tiểu muội không đoán chắc được sư huynh có đến không. Tiểu muội đã dẫn dụ cho sư huynh đến thì tiểu muội còn mặt mũi nào trông thấy gia gia ở tuổi vàng.

Đường Toàn nói:

– Dù tiểu huynh có sao chăng nữa thì cũng là tự huynh chui đầu vào tròng, có lý đâu lại oán trách sư muội.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nếu sư huynh sơ hở một chút hoặc thiếu đảm lược chắc đã chẳng tìm đến đây.

Bỗng một tiếng khí giới chạm nhau choang choảng lẫn với tiếng người la ó om sòm mà trong nhà hai người vẫn ung dung đàm luận. Thượng Quan Kỳ thủy chung vẫn ngồi yên lặng nghe chuyện, dường như chẳng quan tâm gì đến tình thế hiểm ác bên ngoài.

Thốt nhiên chàng nói xen vào:

– Có một điều là tại hạ khó tin...

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chẳng lẽ tiên sinh dùng thuật tiên thiên thần số tính ra mà biết được đến đúng chỗ này?

Đường Toàn cười nói:

– Đó là tại hạ muốn che mắt mọi người, tiên thiên thần số dù có ứng nghiệm thì cũng chỉ tính được đến sự hung cát của con người, chứ đâu lại thần diệu đến thế.

Cổn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Sư huynh đã tính về tiên thiên thần số thì hẳn biết đường gần lành tránh dữ và đã không đến chỗ nguy hiểm này.

Đường Toàn cười nói:

– Bình sinh tiểu huynh chưa bao giờ để tâm đến sự an nguy cho chính thân mình, nên cũng chẳng bao giờ tính đến chuyện cát hung.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Giỏi mưu việc cho người, vụng tính toán cho mình, một đời sư huynh chỉ hy sinh cho người nhưng lúc này nên nghĩ đến mình một chút, phải tính sao cho thoát khỏi nơi này.

Đường Toàn chưa kịp đáp thì Thượng Quan Kỳ đã lên tiếng:

– Bên ngoài dù có thiên binh vạn mã, tại hạ cũng xin hết sức hộ tống cho Đường tiên sinh được an toàn ra về.

o O o